

P7_TA(2012)0021

Vieninga Europos kolektyvinių ieškinių koncepcija

2012 m. vasario 2 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl vieningos Europos kolektyvinių ieškinių koncepcijos (2011/2089(INI))

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į 2011 m. vasario 4 d. Komisijos tarnybų darbinį dokumentą „Viešos konsultacijos. Vieninga Europos kolektyvinių ieškinių koncepcija“ (SEC(2011)0173),
- atsižvelgdamas į Komisijos 2011 m. birželio mėn. paskelbtą gairių projektą „Žalos ieškiniuose dėl žalos atlyginimo, susijusiuose su Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 101 arba 102 straipsnių pažeidimais, dydžio nustatymas“,
- atsižvelgdamas į Direktyvą 2009/22/EB dėl ieškinių dėl uždraudimo ginant vartotojų interesus¹,
- atsižvelgdamas į Komisijos 2009 m. paskelbtą konsultacijų dokumentą, skirtą diskusijoms dėl tolesnių veiksmų, susijusių su žaliaja knyga „Kolektyvinis žalos atlyginimas vartotojams“,
- atsižvelgdamas į savo 2009 m. kovo 26 d. rezoliuciją dėl Baltosios knygos dėl ieškinių atlyginti žalą, patirtą dėl EB antimonopolinių taisyklių pažeidimo²,
- atsižvelgdamas į 2008 m. lapkričio 27 d. Komisijos žaliąją knygą „Kolektyvinis žalos atlyginimas vartotojams“ (COM(2008)0794),
- atsižvelgdamas į savo 2011 m. sausio 20 d. rezoliuciją dėl 2009 m. konkurencijos politikos ataskaitos³,
- atsižvelgdamas į 2008 m. balandžio 2 d. Komisijos Baltąją knygą dėl ieškinių atlyginti žalą, patirtą dėl EB antimonopolinių taisyklių pažeidimo (COM(2008)0165),
- atsižvelgdamas į 2010 m. gegužės 9 d. M. Monti ataskaitą dėl naujos bendrosios rinkos strategijos,
- atsižvelgdamas į 2007 m. kovo 13 d. Komisijos komunikatą „2007–2013 m. ES vartotojų politikos strategija. Vartotojų teisių stiprinimas, gerovės didinimas ir veiksminga jų apsauga“ (COM(2007)0099),
- atsižvelgdamas į savo 2011 m. spalio 25 d. rezoliuciją dėl alternatyvių ginčų sprendimo būdų sprendžiant civilinius, komercinius ir šeimos klausimus⁴,
- atsižvelgdamas į savo 2011 m. rugsėjo 13 d. savo rezoliuciją dėl direktyvos dėl

¹ OL L 110, 2009 5 1, p. 30.

² OL C 117 E, 2010 5 6, p. 161.

³ Priimti tekstai, P7_TA(2011)0023.

⁴ Priimti tekstai, P7_TA(2011)0449.

tarpininkavimo įgyvendinimo valstybėse narėse, jos poveikio tarpininkavimui ir taikymo teismuose¹,

- atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 48 straipsnį,
 - atsižvelgdamas į Teisės reikalų komiteto pranešimą ir Ekonomikos ir pinigų politikos komiteto, Pramonės, mokslinių tyrimų ir energetikos ir Vidaus rinkos ir vartotojų apsaugos komiteto nuomones (A7–0012/2012),
- A. kadangi Europos teisingumo erdvėje piliečiai ir įmonės turi turėti ne tik teises, bet ir galimybę iš tikrųjų veiksmingai naudotis šiomis teisėmis;
 - B. kadangi pagal neseniai priimtus ES teisės aktus numatyta tarpvalstybiniais atvejais suteikti bylos šalims galimybę arba veiksmingai naudotis savo teisėmis², arba siekti išspręsti ginčą neteismine tvarka taikant taikinamojo tarpininkavimo procedūrą (mediaciją)³;
 - C. kadangi alternatyvaus ginčų sprendimo (AGS) nauda nenuginčijama ir kadangi visiems ES piliečiams turėtų būti nešališkai užtikrinama teisė kreiptis į teismą;
 - D. kadangi pagal Eurobarometro 2011 m. kovo mėn. atliktą greitąją apklausą „Consumer attitudes towards cross-border trade and consumer protection“ („Vartotojų požiūris į tarpvalstybinę prekybą ir vartotojų apsaugą“) 79 proc. Europos vartotojų tvirtina, kad ryžtingiau gintų savo teises teisme, jei galėtų prisijungti prie kitų vartotojų, pateikiančių skundą tuo pačiu klausimu;
 - E. kadangi nukentėjusiems nuo teisės pažeidimų vartotojams, norintiems individualiai iškelti bylą dėl žalos atlyginimo, kyla didelių sunkumų, susijusių su galimybe tą padaryti, jos veiksmingumu ir prieinamumu, nes bylinėjimosi išlaidos kartais yra didelės, galimos psichologinės sąnaudos, procedūros yra ilgos bei sudėtingos ir trūksta informacijos apie esamas teisių gynimo priemones;
 - F. kadangi tuo atveju, kai nuo to paties pažeidimo nukenčia grupė piliečių, individualūs ieškiniai gali būti neveiksminga priemonė sustabdyti tokią neteisėtą praktiką ar gauti kompensaciją, ypač jei vieno asmens nuostoliai, palyginti su bylinėjimosi sąnaudomis, yra maži;
 - G. kadangi kai kuriose valstybėse narėse esamų ES lygmeniu parengtų vartotojų žalos atlyginimo ir vykdymo užtikrinimo priemonių veiksmingumas nepatenkinamas arba šios priemonės nepakankamai gerai žinomos ir todėl jomis mažai naudojamos;
 - H. kadangi Europos rinkų integracija ir dėl jos suaktyvėjusi tarpvalstybinė veikla iškelia poreikį taikyti vieningą Europos kolektyvinių ieškinių koncepciją, kad būtų sprendžiama tokių atvejų, kai vartotojai negali pasinaudoti teisėmis, problema, nes keliose valstybėse

¹ Priimti tekstai, P7_TA(2011)0361.

² Reglamentas (EB) Nr. 861/2007, nustatantis Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūrą (OL L 199, 2007 7 31, p. 1); Reglamentas (EB) Nr. 1896/2006, nustatantis Europos mokėjimo įsakymo procedūrą (OL L 399, 2006 12 30, p. 1); Reglamentas (EB) Nr. 805/2004, sukuriantis neginčytinų reikalavimų Europos vykdomąjį raštą (OL L 143, 2004 4 30, p. 15).

³ Direktyva 2008/52/EB dėl tam tikrų mediacijos civilinėse ir komercinėse bylose aspektų (OL L 136, 2008 5 24, p. 3).

narėse pagal įdiegtas kolektyvinio ieškinio dėl kompensacijos procedūras tarpvalstybiniai atvejai nenagrinėjami;

- I. kadangi nacionalinės ir Europos valdžios institucijos atlieka lemiamą vaidmenį užtikrinant, kad ES teisės aktai būtų vykdomi, o privačiojo teisės aktų vykdymo užtikrinimo veiksmai turėtų tik papildyti, bet ne pakeisti viešojo teisės aktų vykdymo užtikrinimo veiksmus;
- J. kadangi viešojo teisės aktų vykdymo užtikrinimo veiksmai, kuriais sustabdomi pažeidimai ar skiriamos baudos, vartotojams savaime nesuteikia galimybės gauti kompensacijos už patirtą žalą;
- K. kadangi sujungus ieškinius į bendrą kolektyvinę žalos atlyginimo procedūrą arba leidus, kad tokį ieškinį pateiktų atstovaujantis subjektas arba viešąjį interesą ginanti institucija, būtų galima supaprastinti procesą ir sumažinti šalių išlaidas;
- L. kadangi kolektyvinių ieškinių dėl žalos atlyginimo teisinių veiksmų sistema gali puikiai papildyti teisinę asmenų apsaugą, tačiau negali jos pakeisti;
- M. kadangi Komisija, teikdama bet kokį pasiūlymą, kuris nepriklauso išimtinės Sąjungos kompetencijos sričiai, turi laikytis subsidiarumo ir proporcingumo principų;
 1. džiaugiasi minėtosiomis horizontaliosiomis konsultacijomis ir pabrėžia, kad nukentėjusieji nuo neteisėtos veiklos – ir piliečiai, ir įmonės – turi turėti galimybę reikalauti kompensacijos už patirtus individualius nuostolius ar žalą, ypač atskiros ar išsklaidytos žalos atvejais, kai galimos bylos išlaidos gali būti neproporcingos patirtai žalai;
 2. atkreipia dėmesį į JAV Aukščiausiojo Teismo pastangas apriboti nepagrįstą bylinėjimąsi ir piktnaudžiavimą JAV grupinių ieškinių sistema¹ ir pabrėžia, kad Europa neturėtų nustatyti panašios į JAV grupės ieškinių sistemos ar bet kokios kitos sistemos, pagal kurią būtų nepaisoma Europos teisės tradicijų;
 3. džiaugiasi valstybių narių pastangomis sustiprinti nukentėjusiųjų nuo neteisėtos veiklos teises, kai jos priima arba planuoja priimti teisės aktus, kurių tikslas – palengvinti teisių gynimo procesą ir išvengti piktnaudžiaujamojo bylinėjimosi kultūros, tačiau taip pat pripažįsta, kad nacionaliniai kolektyvinių ieškinių mechanizmai labai skiriasi, ypač savo apimtimi ir procedūrinėmis ypatybėmis, o tai gali trukdyti piliečiams naudotis teisėmis;
 4. palankiai vertina Komisijos darbą siekiant vieningos Europos kolektyvinių ieškinių koncepcijos ir prašo Komisijos poveikio vertinime įrodyti, kad, remiantis subsidiarumo principu, reikia ES lygmens veiksmų, siekiant pagerinti dabartinę ES reguliuojamąją sistemą, kad nuo ES teisės pažeidimų nukentėjusiesiems būtų kompensuota jų patirta žala ir taip būtų sustiprintas vartotojų pasitikėjimas ir užtikrintas sklandesnis vidaus rinkos veikimas;
 5. pabrėžia, kad išlaidų mažinimo ir didesnio teisinio tikrumo požiūriu kolektyviniai veiksmai teisme gali būti naudingi ir ieškovams, ir atsakovams, ir teismų sistemai, kadangi taip išvengiama kelių paralelių teismo procesų dėl panašių ieškinių;

¹ *Wal-Mart Stores Inc. v. Dukes et al.* 564 JAV xxx (2011 m.)

6. mano, kad konkurencijos sektoriuje itin svarbus viešasis teisės aktų vykdymo užtikrinimas, kad būtų įgyvendintos Sutarčių nuostatos, pasiekti visi ES tikslai ir užtikrinta, kad Komisija ir nacionalinės konkurencijos institucijos užtikrintų, jog būtų laikomasi ES konkurencijos teisės aktų;
7. primena, kad šiuo metu tik valstybės narės priima teisės aktus dėl nacionalinių taisyklių, pagal kurias nustatoma galima kompensacijos suma; be to, pažymi, kad nacionalinių teisės nuostatų vykdymas negali trukdyti vienodai taikyti Europos teisės nuostatų;
8. ragina Komisiją nuodugniai išnagrinėti, koks teisinis pagrindas būtų tinkamas bet kokioms priemonėms kolektyvinių ieškinių srityje;
9. pažymi, kad remiantis šiuo metu turima informacija, konkrečiai 2008 m. Sveikatos ir vartotojų reikalų generalinio direktorato atliktu tyrimu „Kolektyvinio žalos atlyginimo mechanizmų ES veiksmingumo ir efektyvumo vertinimas“, nė viena iš ES esamų kolektyvinių ieškinių priemonių nėra turėjusi neproporcingai didelių ekonominių pasekmių;

Esami ES teisės aktai ir ieškiniai dėl uždraudimo

10. pažymi, kad ES lygmeniu jau esama atskiriems atvejams taikomų vykdymo užtikrinimo priemonių, pvz., Direktyva 2008/52/EB dėl tam tikrų mediacijos civilinėse ir komercinėse bylose aspektų ir Reglamentas (EB) Nr. 805/2004, sukuriantis neginčytinų reikalavimų Europos vykdomąjį raštą, ir mano, kad ypač Reglamentas (EB) Nr. 861/2007, nustatantis Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūrą, sudaro sąlygas pasinaudoti teise kreiptis į teismą, nes supaprastina tarpvalstybinę bylinėjimąsi dėl ieškinių, kurių suma mažesnė kaip 2 000 EUR, ir sumažina išlaidas, tačiau pažymi, kad šie teisės aktai nėra pritaikyti veiksmingai užtikrinti teisę kreiptis į teismą tais atvejais, kai panašią žalą yra patyrę daug nukentėjusiųjų;
11. mano, kad ieškiniai dėl uždraudimo taip pat atlieka svarbų vaidmenį užtikrinant piliečių ir įmonių pagal ES teisę turimas teises, ir yra įsitikinęs, kad pagal Reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 dėl bendradarbiavimo vartotojų apsaugos srityje¹ ir Direktyvą 2009/22/EB dėl ieškinių dėl uždraudimo ginant vartotojų interesus nustatytas priemonės būtų galima žymiai pagerinti, siekiant skatinti bendradarbiavimą ir ieškinių dėl uždraudimo nagrinėjimą tarpvalstybinių bylų atvejais;
12. mano, kad ypač aplinkos apsaugos sektoriuje reikia gerinti priemones, kurias taikant teismas uždraustų atsakovui atlikti tam tikrus veiksmus; ragina Komisiją nagrinėti, kaip būtų galima taikyti ieškinių dėl uždraudimo priemones šiam sektoriui;
13. mano, kad ieškinių dėl uždraudimo atveju pagrindinis dėmesys turėtų būti skiriamas tiek individualių, tiek viešųjų interesų apsaugai, ir ragina imtis atsargumo priemonių, kai organizacijoms sudaroma daugiau galimybių kreiptis į teismą, nes joms neturėtų būti paprasčiau kreiptis į teismą negu individams;
14. todėl ragina Komisiją dar labiau sustiprinti ir padidinti esamų priemonių, pavyzdžiui, Direktyvos 98/27/EB dėl draudimų ginant vartotojų interesus ir Reglamento (EB) Nr. 2006/2004 dėl nacionalinių institucijų, atsakingų už vartotojų apsaugos teisės aktų

¹ OL L 364, 2004 12 9, p. 1.

vykdymą, bendradarbiavimo, veiksmingumą, siekiant užtikrinti tinkamą vartotojų teisių nuostatų viešąjį vykdymo užtikrinimą ES; vis dėlto pabrėžia, kad nei Direktyva 98/27/EB, nei Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 nesudaro sąlygų vartotojams gauti kompensaciją už patirtą žalą;

Teisiškai privaloma horizontalioji sistema ir apsaugos nuostatos

15. mano, kad teisė kreiptis į teismą pateikiant kolektyvinį ieškinį dėl žalos atlyginimo patenka į proceso teisės sritį, ir yra susirūpinęs, kad dėl nekoordinuojamų ES iniciatyvų kolektyvinių ieškinių srityje nacionaliniai proceso ir žalos atlyginimo teisės aktai bus fragmentiški – tai ne sustiprins, o susilpnins teisę kreiptis į teismą ES; ragina, jei išsamiai išnagrinėjus klausimą būtų nuspręsta, jog reikalinga ir pageidautina Sąjungos kolektyvinių ieškinių sistema, kad bet koks kolektyvinių ieškinių srities pasiūlymas būtų parengtas kaip horizontalioji sistema, į kurią įtrauktas principų rinkinys, kuri užtikrintų vienodą teisę kreiptis į teismą pateikiant kolektyvinį žalos atlyginimo ieškinį ES ir kuri būtų specialiai, bet ne išimtinai, taikoma vartotojų teisių pažeidimų atvejais;
16. pabrėžia, kad reikia tinkamai atsižvelgti į atskirų valstybių narių teisės tradicijas ir teisinę tvarką ir stiprinti valstybių narių gerosios praktikos koordinavimą, ir mano, kad dėl ES sistemos, padėsiančios veiksmingai įgyvendinti žalos atlyginimo nuostatas tiek vartotojams, tiek MVĮ, rengimo neturėtų būti atidedamas horizontaliosios sistemos patvirtinimas;
17. pabrėžia, kad bet kuri teisiškai privaloma horizontalioji sistema turi apimti esminius kolektyvinio žalos atlyginimo aspektus; taip pat pabrėžia, kad ypač proceso ir tarptautinės privatinės teisės klausimai turi būti taikomi visiems kolektyviniams ieškiniams apskritai, neatsižvelgiant į atitinkamą sektorių, o, pavyzdžiui, atskiruose pačios horizontaliosios priemonės straipsniuose ar skyriuose arba atskirose teisinėse priemonėse, priimamose kartu su horizontaliuoju dokumentu ar po jo, būtų galima nustatyti kelias su vartotojų apsauga ar konkurencijos teise susijusias taisykles, kurios padėtų spręsti tokius klausimus kaip galimas nacionalinių konkurencijos institucijų priimtų sprendimų privalomumas;
18. mano, kad individualiai patirta žala ar nuostoliai atlieka pagrindinį vaidmenį apsisprendžiant teikti ieškinį, kadangi jie neišvengiamai lyginami su išlaidomis, kurios gali susidaryti tuo atveju, jei bus imtasi tolesnių veiksmų; todėl primena Komisijai, kad reikia, jog kolektyvinių ieškinių horizontalioji sistema būtų veiksminga ir ekonomiškai priemonė visoms šalims, ir mano, kad rengiant valstybių narių nacionalines proceso taisykles būtų galima vadovautis Reglamentu (EB) Nr. 861/2007 dėl Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūros kaip orientaciniu dokumentu kolektyvinių ieškinių srityje, jei ieškinio suma neviršija sumos, kuri patenka į reglamento taikymo sritį;
19. mano, kad kolektyvinis ieškinytis pagal horizontaliąją sistemą turėtų duoti daugiausia naudos tais atvejais, kai atsakovo ir atstovaujama nukentėjusiųjų gyvenamoji (buveinė) vieta nėra toje pačioje valstybėje narėje (tarpvalstybinis aspektas) ir kai teisės, kurios yra, kaip įtariama, pažeistos, suteiktos pagal ES teisę (ES teisės pažeidimas); ragina toliau nagrinėti, kaip gerinti žalos atlyginimo procedūrą tais atvejais, kai pažeidžiama nacionalinė teisė ir kai tai gali turėti svarbių pasekmių tarpvalstybiniu lygmeniu;
20. dar kartą pakartoja, kad horizontaliojoje priemonėje turi būti įdiegtos apsaugos priemonės, siekiant išvengti nepagrįstų ieškinių ir piktnaudžiavimo žalos atlyginimo priemone ir užtikrinti sąžiningą teismo procesą; taip pat pabrėžia, kad tokios apsaugos

priemonės turi apimti, *inter alia*, šiuos aspektus:

Asmenys, turintys locus standi

- kad atstovaujantieji veiksmai būtų priimtini, turi būti aiškiai identifikuota grupė, o grupės narių tapatybė turi būti nustatyta prieš teikiant ieškinį;
- Europos kolektyvinių ieškinių koncepcija turi būti pagrįsta aktyvaus dalyvavimo principu, pagal kurį, siekiant išvengti galimo piktnaudžiavimo, nukentėjusieji aiškiai nustatomi ir dalyvauja procedūroje tik tuo atveju, jei aiškiai nurodė, kad nori tai daryti; pabrėžia, kad reikia gerbti esamas nacionalines sistemas, vadovaujantis subsidiarumo principu; ragina Komisiją apsvarstyti sistemą, pagal kurią visiems galimai nukentėjusiems vartotojams būtų pateikta atitinkama informacija, būtų padidintas kolektyvinių veiksmų reprezentatyvumas, sudaryta galimybė kuo daugiau nukentėjusių kreiptis dėl kompensacijos ir ES piliečiams užtikrinta paprasta, prieinama ir veiksminga teisė kreiptis į teismą, išvengiant didelio skaičiaus bylų ir nereikalingų individualių ar kolektyvinių veiksmų dėl to paties pažeidimo; ragina valstybes narės įgyvendinti veiksmingus mechanizmus, siekiant užtikrinti, kad kuo daugiau nukentėjusiųjų gautų informaciją ir sužinotų savo teises ir pareigas, ypač kai jie gyvena keliose valstybėse narėse, tačiau stengtis išvengti veiksmų, kurie neteisėtai pakenktų atitinkamos šalies reputacijai, kad būtų laikomasi nekaltumo prezumpcijos principo;
- tokia kolektyvinių ieškinių sistema, pagal kurią prieš priimant sprendimą nukentėjusieji nenustatomi, turi būti atmesta remiantis tuo, kad ji prieštarauja daugelio valstybių narių teisinei tvarkai ir kad ją taikant pažeidžiamos bet kurio nukentėjusiojo, kuris gali dalyvauti procese šito nežinodamas ir kuriam teismo sprendimas vis tiek būtų privalomas, teises;
- valstybės narės turėtų užtikrinti, kad teismas ar panašus organas ir toliau turėtų teisę savo nuožiūra atlikti preliminarų bet kokių galimų kolektyvinių veiksmų priimtimumo patikrinimą, kad galėtų patvirtinti, jog veiksmai atitinka kriterijus ir kad galima pradėti procesą;
- valstybės narės turėtų paskirti organizacijas, kompetentingas imtis atstovaujamųjų veiksmų, be to, būtų naudinga nustatyti Europos kriterijus šiems kompetentingiems subjektams aiškiai apibrėžti; šie kriterijai galėtų būti pagrįsti Direktyvos 2009/22/EB dėl ieškinių dėl uždraudimo ginant vartotojų interesus 3 straipsniu, tačiau jie turėtų būti tiksliau apibrėžti, kad būtų išvengta piktnaudžiaujamojo bylinėjimosi ir užtikrinta teisė kreiptis į teismą; šie kriterijai turėtų būti susiję, *inter alia*, su kompetentingų organizacijų finansiniais ir žmogiškaisiais ištekliais;
- bet kuriuo atveju nukentėjusiesiems turi būti užtikrinta laisvė kreiptis į kompetentingą teismą ir jame siekti individualios kompensacijos alternatyvos;

Kompensacija už visą realiai patirtą žalą

- horizontalioji sistema turėtų aprėpti kompensaciją tik už realiai patirtą žalą, o baudinis žalos atlyginimas turi būti uždraustas; remiantis kompensavimo koncepcija, priteista žalos kompensacija turi būti paskirstyta individualiems nukentėjusiesiems proporcingai atsižvelgiant į jų individualiai patirtą žalą; sąlyginis atlyginimo susitarimas (angl. *contingency fees*) Europoje iš esmės nežinomas, todėl neturėtų būti įtrauktas į

privalomą horizontaliąją sistemą;

Įrodymų gavimas

- nustatant galimybę gauti įrodymus iš atsakovo, kolektyvinių ieškovų padėtis neturi būti geresnė negu individualių ieškovų ir kiekvienas ieškovas, teikdamas ieškinį, turi pateikti savo įrodymų; pareiga leisti ieškovams susipažinti su dokumentais (įrodymų atskleidimas) yra mažai žinoma Europoje, todėl ji negali būti įtraukta į horizontaliąją sistemą;

Principas „pralaimėjęs moka“

- negali būti veiksmų be finansinės rizikos ir valstybės narės turi nustatyti savo teisingo išlaidų paskirstymo taisykles, pagal kurias pralaimėjusioji šalis privalėtų padengti kitos šalies išlaidas, siekiant išvengti nepagrįstų ieškinių plitimo pagal visai ES taikomą kolektyvinių ieškinių mechanizmą;

Neleidžiamas trečiųjų šalių finansavimas

- Komisija negali nustatyti jokių ieškinių dėl žalos atlyginimo finansavimo sąlygų ar gairių, nes valstybių narių teisės sistemose dažniausiai nėra numatyta prašyti trečiosios šalies finansavimo, mainais siūlant dalį priteistos nuostolių kompensacijos; tai nedraudžia valstybėms narėms nustatyti ieškinių dėl žalos atlyginimo finansavimo sąlygų ar gairių;
21. siūlo, kad, jei Komisija pateiktų pasiūlymą dėl kolektyvinių ieškinių horizontaliosios sistemos, būtų patvirtintas tolesnių veiksmų, jei tikslinga, principas, pagal kurį privatus asmuo gali užtikrinti teisės aktų vykdymą pateikdamas ieškinį dėl kolektyvinio žalos atlyginimo, jei prieš tai Komisija ar nacionalinė konkurencijos institucija yra priėmusi sprendimą dėl pažeidimo; pažymi, kad nustačius tolesnių veiksmų principą apskritai nėra panaikinama galimybė nustatyti tiek savarankiškus, tiek tolesnius veiksmus;
 22. ragina Komisiją nagrinėti, kaip didinti vartotojų informuotumą apie galimybes pasinaudoti kolektyvinių ieškinių mechanizmais ir palengvinti subjektų, kompetentingų imtis kolektyvinių veiksmų, bendradarbiavimą; pabrėžia, jog vartotojų organizacijos ir Europos vartotojų centrų tinklas (angl. ECC-NET) gali atlikti labai svarbų vaidmenį, kad informacija pasiektų kuo daugiau nukentėjusių nuo ES teisės pažeidimų;
 23. pabrėžia, kad, atsižvelgiant į daugelį Komisijos nustatytų Sąjungos teisės pažeidimų ES vartotojų apsaugos priemonių srityje, reikia labiau įtvirtinti ieškinius dėl uždraudimo¹, ir kartu pripažįsta, kad pagalbos priemonių, kurias taikant teismas uždraudžia atsakovui atlikti tam tikrus veiksmus, nepakanka tais atvejais, kai nukentėjusieji patyrė žalą ir turi teisę į kompensaciją; prašo Komisijos nustatyti, dėl kurių ES teisės nuostatų sunku gauti kolektyvinę kompensaciją;
 24. mano, kad tokius teisės aktus reikėtų nustatyti, kad būtų apibrėžtos sritys, kuriose pagal horizontaliąją priemonę būtų užtikrintas kolektyvinis žalos atlyginimas už tokių teisės aktų pažeidimą ir už ES antimonopolinės teisės pažeidimą; ragina, kad horizontaliosios

¹ Problemų, su kuriomis susiduria vartotojai gindami savo teises, kai pažeidžiami vartotojų apsaugos teisės aktai, ir jų ekonominių pasekmių tyrimas. I dalis, pagrindinis pranešimas, 2008 8 26, I dalis. Pagrindinis pranešimas, p. 21 ir toliau.

priemonės priede būtų išvardyti atitinkami ES teisės aktai;

Alternatyvus ginčų sprendimas (AGS)

25. pažymi, kad AGS priemonės dažnai priklauso nuo to, ar prekybininkas pasirengęs bendradarbiauti, o galimybė pasinaudoti veiksminga teismine žalos atlyginimo sistema būtų didelė paskata šalims pasiekti susitarimą be teismo – greičiausiai taip būtų išvengta nemažai bylinėjimosi; ragina Europos lygmeniu nustatyti AGS sistemą, pagal kurią būtų galima greičiau ir pigiau išspręsti ginčą ir kuri būtų patrauklesnė alternatyva teismo procesams; taip pat siūlo, kad teismai, atliekantys preliminarų kolektyvinio ieškinio priimtinumą patikrinimą, taip pat turėtų įgaliojimą pavesti ginčo šalims prieš pradėdant kolektyvinio ieškinio teismo procesą iš pradžių siekti išspręsti ginčą kolektyviniu susitarimu; mano, kad nustatant tokį įgaliojimą reikėtų remtis Teismo parengtais kriterijais¹; vis dėlto pabrėžia, kad šios priemonės turėtų likti teisių gynimo teisme alternatyva (kaip matyti iš pavadinimo), o ne būtina išankstine sąlyga;

Jurisdikcija ir taikytina teisė

26. pabrėžia, kad pačioje horizontaliojoje sistemoje turėtų būti nustatytos taisyklės, kurias taikant būtų išvengta skubėjimo į teismus (palankiausio teismo ieškojimo) ir sykiu nepanaikinta teisė kreiptis į teismą; mano, kad reglamentas „Briuselis I“ turėtų būti atskaitos taškas nustatant, kurio teismo jurisdikcijai klausimas priklauso;
27. ragina toliau nagrinėti, kaip būtų galima pakeisti kolizines teisės normas; mano, kad viena iš galimybių būtų taikyti tos valstybės teisę, kurioje yra daugumos nukentėjusiųjų gyvenamoji (buveinės) vieta, tačiau pavieniai nukentėjusieji turėtų turėti teisę nedalyvauti teikiant kolektyvinį ieškinį ir individualiai ginti savo teises pagal bendrąsias tarptautinės privatinės teisės taisykles, nustatytas reglamentuose „Briuselis I“, „Roma I“ ir „Roma II“;
28. pabrėžia, kad po Teismo sprendimo byloje C-360/09 *Pfleiderer* Komisija privalo užtikrinti, jog kolektyvinių ieškinių sistema nekenktų konkurencijos teisės atleidimo nuo baudų sistemai ir ginčų sprendimo procedūrai;

Įprasta teisėkūros procedūra

29. primygtinai tvirtina, kad, laikantis įprastos teisėkūros procedūros, Europos Parlamentas turi dalyvauti priimant bet kokią teisėkūros iniciatyvą kolektyvinių ieškinių srityje ir kad teikiant bet koki pasiūlymą turi būti remiamasi išsamiu poveikio vertinimu;

o

o o

30. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai, Komisijai, valstybių narių vyriausybėms ir parlamentams ir ES lygmens socialiniams partneriams.

¹ 2010 m. kovo 18 d. Teisingumo Teismo sprendimas sujungtose bylose C-317/08, C-318/08, C-319/08 ir C-320/08 (R. Alassini), dar nepaskelbtas Rinkinyje.